

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่าสาเหตุหลักของปัญหาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของผู้เรียน สืบเนื่องจากเวลาที่จำกัดในการเรียนรู้ในชั้นเรียน พื้นความรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน และขาดความมั่นใจในความสามารถของตนในการพูดและฝึกฝนภาษาจีนของผู้เรียน ซึ่งสาเหตุดังกล่าวนำไปสู่การศึกษาแนวคิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อเพิ่มโอกาสและให้อิสระในการเรียนรู้ตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียน ร่วมด้วยทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความมั่นใจในความสามารถทางการพูดของผู้เรียนได้ การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต และเพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าว โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนและระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้น

สรุปผลการวิจัย

ผลการดำเนินการวิจัยปรากฏผล ดังนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนมีดังนี้ การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เชิงบวกและรับรู้ถึงความสำเร็จจากการกระทำของตน จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในความสามารถของตน และมีความพยายามที่จะกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย รวมทั้ง การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้และฝึกฝนตามความสนใจของตน ทำให้ผู้เรียนเต็มใจที่จะเรียนรู้และรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน ส่งผลให้การเรียนรู้นั้นจะมีประสิทธิภาพ ส่วนการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างอิสระได้นั้น ต้องมีความพร้อมด้านความมั่นใจในความสามารถของตน และกลยุทธ์การเรียนรู้

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน คือ เพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต และเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต

3. ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอน แบ่งเป็น 3 ช่วง คือช่วงที่ 1 การเรียนการสอนในชั้นเรียน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นกำหนดเป้าหมาย 2) ขั้นเรียนรู้และฝึกฝน 3) ขั้นประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ 4) ขั้นกำหนดเป้าหมายและวางแผนการเรียนรู้สำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ช่วงที่ 2 การเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ซึ่งประกอบด้วยการเรียนรู้ฝึกฝน และประเมินตนเอง ช่วงที่ 3 การประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับในชั้นเรียนเกี่ยวกับงานที่ศึกษาและฝึกฝนนอกชั้นเรียน

4. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามรูปแบบ ได้แก่ การทดสอบการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน ระหว่างและหลังการเรียนการสอนทุกบทเรียน การพูดภาษาจีนในขอบเขตของหัวข้อที่ผู้สอนกำหนด การมีส่วนร่วมกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียน และการบันทึกการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียนของผู้เรียน

ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง ปรากฏผลดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ระหว่างการทดลองและหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ก่อนการทดลองผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม มีระดับความสามารถทางการพูดภาษาจีนในภาพรวมและแยกตามองค์ประกอบแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความสามารถทางการพูดภาษาจีนในภาพรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการพูดภาษาจีนในองค์ประกอบด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้านความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนความสามารถทางการพูดภาษาจีนในองค์ประกอบด้านการออกเสียง และด้านไวยากรณ์ของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการนำรูปแบบไปทดลองใช้ มีประเด็นในการอภิปราย 2 ประเด็นคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น และประสิทธิภาพภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเริ่มดำเนินการจากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพปัญหาของการสอนพูดภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาทั้งด้านผู้เรียน ด้านผู้สอนและด้านสภาพการจัดการเรียนการสอน ซึ่งพบปัญหาสำคัญ คือ เวลาเรียนในชั้นเรียนไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาศักยภาพด้านการพูดให้พร้อมในประกอบอาชีพหลังจบการศึกษา ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูดและฝึกฝนภาษาจีนด้วยตนเอง และผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาจีนแตกต่างกันมาก จากนั้นจึงศึกษาแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้แก้ปัญหาได้ตรงประเด็น และพบว่าแนวคิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Dickinson, 1993; Benson and Lor, 1998) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Bandura, 1997) น่าจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ จากนั้นจึงศึกษาแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของนักการศึกษา เช่น Saylor et al, (1981) Joyce and Weil (1996) และ ทิศนา ขัมมณี (2545) เป็นต้น เพื่อทำความเข้าใจกระบวนการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน จากนั้นนำแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นมาสู่การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน และกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบ แล้วดำเนินการเขียนรายละเอียดขององค์ประกอบให้ครบถ้วนชัดเจนเพื่อพัฒนาเป็นรูปแบบการเรียนการสอนฉบับร่างพร้อมทั้งเอกสารประกอบรูปแบบ ซึ่งผ่านการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพ การประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิได้ผลว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับดีถึงดีมาก จากนั้นนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบ ก่อนนำไปศึกษานำร่องกับผู้เรียนที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษานำร่องมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบอีกครั้ง

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของนักศึกษา อีกทั้งยังผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปทดลองใช้ในเบื้องต้นเพื่อศึกษาประสิทธิภาพและการนำไปใช้ได้จริง

จากการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน พบว่ารูปแบบดังกล่าวมีจุดแข็ง 3 ประการ ได้แก่ 1) การเรียนการสอนตามรูปแบบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามความสนใจและความสามารถของแต่ละคน รวมทั้งผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ตามจังหวะความสามารถของตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ 2) ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านอื่นๆ ที่ใกล้เคียงหรือเกี่ยวข้องกันเพิ่มขึ้นได้เช่นกัน นำไปสู่ความสามารถและความพยายามในการเรียนรู้อย่างอิสระด้วยตนเองทั้งในและนอกห้องเรียน และ 3) ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ และแนวทางการเรียนรู้ด้วยตนเองในการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาจีนและ ประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้สิ่งอื่นๆ อันนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างไรก็ตามพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีข้อควรระวังในการนำไปใช้ 3 ประการ ได้แก่ 1) ผู้สอนต้องพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้เรียนให้สำเร็จในชั้นเรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเต็มใจในการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน 2) การเรียนรู้นอกชั้นเรียนของผู้เรียน เป็นการเรียนรู้ที่ผู้สอนอาจไม่มีโอกาสไปสังเกตการเรียนรู้ จึงอาจทำให้ผู้สอนไม่สามารถประเมินความพยายามที่แท้จริงของผู้เรียน เพราะการเรียนรู้นอกชั้นเรียน จำเป็นต้องอาศัยความพยายามของผู้เรียนแต่ละคนเป็นสำคัญ และ 3) ผู้สอนต้องทุ่มเทเวลาในการเตรียมสื่อที่หลากหลายให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน การเตรียมกลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน ผู้สอนจึงต้องทำงานหนักในบทบาทผู้อำนวยการความสะดวก

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

จากผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของรูปแบบ ดังการอภิปรายผลต่อไปนี้

2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.1.1 จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มก่อนการทดลองพบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ .68 กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยระดับ 1.00 (จากตารางที่ 18) จากระดับสูงสุด 10 ซึ่งหมายถึง ไม่มั่นใจเลย เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ในทั้งสองกลุ่มไม่มีประสบการณ์ด้านภาษาจีนมาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการแหล่งที่มาของการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Bandura (1997: 126) ซึ่งกล่าวว่า แหล่งข้อมูลที่ส่งผลให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุดคือการที่บุคคลมีประสบการณ์

จากการกระทำของตนเอง ดังนั้น เมื่อผู้เรียนส่วนใหญ่ในทั้งสองกลุ่มไม่มีประสบการณ์ในการพูดภาษาจีน ไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาจีนมาก่อน การรับรู้ความสามารถของตนเองของทั้งสองกลุ่มจึงไม่แตกต่างกัน

2.1.2 จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มระหว่างการทดลองและหลังการทดลอง พบว่า ระหว่างการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น แต่ไม่ต่อเนื่อง กล่าวคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นทุกครั้ง ยกเว้นสองครั้งที่ลดลง ส่วนหลังการทดลองผู้เรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาจีนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 7.89 ซึ่งหมายถึง มั่นใจมาก และสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งมีการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับ 5.38 ซึ่งหมายถึง มั่นใจปานกลาง (จากแผนภาพที่ 11) ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนกลุ่มทดลองได้รับประสบการณ์จากการกระทำของตนเองจากขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอนในช่วงที่ 1 ในชั้นเรียนรู้และฝึกฝน ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว ผู้สอนได้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์เชิงบวกและได้รับรู้ถึงความสำเร็จของตน ทำให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการแหล่งที่มาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของ Bandura (1997: 126) และแนวคิดของ Shea & Howell (2000: 793) ซึ่งกล่าวว่า การที่บุคคลผ่านกระบวนการของประสบการณ์ของความสำเร็จ จะช่วยเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองให้บุคคลนั้น นอกจากนี้ ในชั้นการเรียนรู้และฝึกฝนดังกล่าว ผู้เรียนยังมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์กับเพื่อนร่วมชั้น ทำให้ผู้เรียนเห็นวิธีการเรียนรู้ที่ตนสามารถนำมาใช้ในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการแหล่งที่มาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของ Bandura (1997: 126) และแนวคิดของ Luthans (2002: 313-314) ซึ่งกล่าวว่าเมื่อบุคคลรับรู้ประสบการณ์แห่งความสำเร็จของบุคคลอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตน ทำให้การรับรู้ความสามารถของบุคคลเพิ่มขึ้นได้ เพราะการรับรู้ประสบการณ์ของผู้อื่น จะช่วยโน้มน้าวให้บุคคลนั้นเกิดความพยายามที่จะกระทำ นอกจากนี้ ในชั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการเรียนรู้ในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ยังส่งผลให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้นเช่นกัน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนได้รับข้อมูลในเชิงบวกเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาตนเองและการให้กำลังใจจากผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการแหล่งที่มาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของ Bandura (1997: 126) และแนวคิดของ Shea & Howell (2000: 793) และ Luthans (2002: 313-314) ซึ่งกล่าวว่า การให้

ข้อมูลย้อนกลับ ที่เป็นข้อมูลในเชิงบวก จะทำให้บุคคลเกิดกำลังใจ และมีความพยายามที่จะกระทำเพื่อให้ประสบความสำเร็จ สามารถปล้ำความไม่เชื่อมั่นในความสามารถของตนเองได้ รวมทั้งทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้นด้วย

2.2 ความสามารถทางการพูดภาษาจีน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความสามารถทางการพูดภาษาจีนในภาพรวมก่อนการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางการพูดภาษาจีนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 5.32 คะแนน และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ย 9.11 คะแนน (จากตารางที่ 8) จากคะแนนเต็ม 99 คะแนน ซึ่งเมื่อประเมินความสามารถทางการพูดภาษาจีนตามเกณฑ์ของ FSI ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทางการพูดภาษาจีนอยู่ในระดับ 0 ซึ่งหมายถึง ไม่สามารถพูดภาษาจีนได้ ทั้งนี้ เนื่องจาก ผู้เรียนส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่มไม่มีพื้นฐานด้านภาษาจีน ยกเว้นผู้เรียน 6 คนจาก 16 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ในกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดภาษาจีน 23.50 คะแนน และ ผู้เรียน 4 คน จาก 19 คน คิดเป็นร้อยละ 21.05 ในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดภาษาจีน 25.25 คะแนน ซึ่งเมื่อประเมินตามเกณฑ์ของ FSI ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาจีนในทั้งสองกลุ่ม มีความสามารถทางการพูดภาษาจีนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 0+ ซึ่งหมายถึง ผู้พูดสามารถพูดประโยค คำ หรือวลีที่ท่องจำมาเท่านั้น ดังนั้น ไม่ว่าจะวิเคราะห์ความสามารถทางการพูดภาษาจีนของทั้งกลุ่มในภาพรวมทั้งกลุ่มหรือวิเคราะห์เฉพาะผู้ที่มีพื้นฐานด้านภาษาจีนมาก่อน ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มก็มีความสามารถทางการพูดภาษาจีนก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน

หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดภาษาจีนในภาพรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาจีน 54.04 คะแนน (จากตารางที่ 20) ซึ่งเมื่อประเมินระดับความสามารถทางการพูดภาษาจีนตามเกณฑ์ของ FSI จะมีความสามารถทางการพูดภาษาจีน ระดับ 2+ ซึ่งหมายถึง สามารถใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่ในสังคม และสามารถได้ตอบตามความต้องการทางอาชีพได้ แต่ยังมีข้อจำกัดอยู่ โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือเกณฑ์ระดับ 1+ ขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากแบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาจีนที่จัดทำขึ้น มีบริบทของการให้ผู้เรียนสนทนาได้ตอบและการพูดสื่อสารด้านอาชีพ เช่น คุณพ่อเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ส่วนคุณแม่เป็นแม่บ้าน เป็นต้น ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาจีน 40.27 คะแนน (จากตารางที่ 14) ซึ่งเมื่อ

ประเมินระดับความสามารถทางการพูดภาษาจีนตามเกณฑ์ของ FSI จะอยู่ระดับ 1+ ซึ่งหมายถึงสามารถใช้ภาษาต่างๆไปในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่มีข้อจำกัดในการใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่ในสังคม โดยกลุ่มควบคุมมีความสามารถผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีความสามารถทางการพูดภาษาจีนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ โดยประเด็นที่ส่งผลดังกล่าวมีดังนี้

2.2.1 การเรียนการสอนในช่วงที่ 1 ของรูปแบบ ซึ่งเป็นการเรียนการสอนในชั้นเรียน มีขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายก่อนการเรียนรู้ ขั้นตอนดังกล่าว ช่วยให้ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน เพราะผู้เรียนต้องวิเคราะห์ความต้องการของตนเอง และต้องพยายามทำให้บรรลุเป้าหมายที่ตนกำหนดไว้ สอดคล้องกับความคิดเห็นของ Wenden (1991: 163) และ Dickinson (1993: 330) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องวิเคราะห์ความต้องการของตนเอง แล้วกำหนดเป้าหมาย ผู้เรียนจะมีความพยายามเพื่อที่จะกระทำให้บรรลุเป้าหมายที่ตนกำหนดไว้ นอกจากนี้ การเรียนการสอนในชั้นเรียนรู้และฝึกฝนในชั้นเรียน เป็นขั้นที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมทั้งรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นกิจกรรมหลักในชั้นเรียน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เชิงบวกและรับรู้ถึงความสำเร็จ ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนต้องการเรียนรู้มากขึ้น สอดคล้องกับแนวทางการสอนพูดภาษาจีนของ 傅海燕 (Fù Hǎiyàn, 2007 :VII-IX) ซึ่งกล่าวว่า ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์แห่งความสำเร็จจากการพูดภาษาจีน เพราะความรู้สึกภูมิใจและความสัมฤทธิ์ผลนั้น จะเป็นตัวกระตุ้นและเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจีนมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันประสบการณ์เชิงบวกและรับรู้ถึงความสำเร็จ ทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้เรียนสูงขึ้น ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะพยายามกระทำให้บรรลุเป้าหมาย สอดคล้องกับหลักการกระบวนการส่งผลกระทบของการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Bandura (1997: 116-161) ซึ่งกล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสำคัญในการจูงใจตนเอง ในลักษณะของกระบวนการคิด บุคคลจะจูงใจตนเอง และขึ้นำการกระทำของตนเอง โดยการคิดล่วงหน้าว่าตนเองสามารถทำสิ่งนั้นๆ ได้หรือไม่ มีการตั้งเป้าหมาย วางแผน และคาดหวังถึงผลลัพธ์ รวมทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Benntt (n.d.: 2) ซึ่งกล่าวว่า การที่ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนขึ้นภายในตัวเอง ทำให้เกิดความพยายามที่จะไปให้ถึงเป้าหมายที่วางไว้ ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงมักเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จและมีความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดีที่สุดตลอดเวลา นอกจากนี้ การพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ก่อนที่ผู้เรียนจะออกไปเรียนรู้ด้วยตนเอง ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Mager (1992: 34) ว่า บุคคลรู้สึกต้องการการรับรู้

ความสามารถของตนเองอย่างมาก ก่อนที่บุคคลนั้นจะพยายามใช้สิ่งที่เรียนรู้มาและก่อนที่บุคคลนั้นจะพยายามเรียนรู้สิ่งใหม่ ความเชื่อในความสามารถของตนเองที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะสนับสนุนให้บุคคลลดความอ่อนแอต่อสภาพของการทำงานนั้น ทั้งยังช่วยให้การดำเนินงานดำรงต่อไปได้ และช่วยเพิ่มความพยายามที่จะเผชิญหน้ากับอุปสรรคและความล้มเหลว

นอกจากนี้การสอนและอภิปรายกลยุทธ์การเรียนรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้สอนแนะนำกลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ เพื่อเป็นทางเลือกแก่ผู้เรียนในการประยุกต์ใช้นอกชั้นเรียนและผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้นอกชั้นเรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Usuki (2001) ซึ่งพบว่า การสอนกลยุทธ์ให้แก่ผู้เรียนและการสร้างความตระหนักในการเรียนรู้ด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมและความมั่นใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ ในขั้นการกำหนดเป้าหมายและวางแผนการเรียนรู้สำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ยังส่งผลต่อความพยายามในการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนของผู้เรียน เพราะผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับในขั้นตอนก่อนหน้านี้ ทำให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองที่สอดคล้องกับความสามารถจริงของตนเอง และมีเป้าหมายในการพัฒนาตนเองที่ชัดเจนขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Oxford และ Shearin (1994: 21) ซึ่งกล่าวว่า เป้าหมาย สิ่งที่คาดหวัง และการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีผลต่อการกระทำ เพราะจะทำให้บุคคลอดทนต่อการทำงานได้นานขึ้น และมีความพยายามมากขึ้น รวมทั้งให้ความสนใจต่อการกระทำที่สัมพันธ์กับเป้าหมายมากขึ้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้บุคคลนั้นพัฒนาแผนงาน เพื่อจะให้บรรลุเป้าหมาย และเพิ่มการใช้กลยุทธ์ที่ผ่านการวิเคราะห์และมีคุณภาพมากขึ้น

2.2.2 การเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียนของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการที่เพิ่มโอกาสในการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างอิสระตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน โดยผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการคิดเพื่อวางแผนและตัดสินใจเลือกสื่อและวิธีการเรียนรู้ คิดหาวิธีแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง รวมทั้งได้คิดทบทวนถึงผลการเรียนรู้ของตน โดยการประเมินตนเองและการบันทึกการเรียนรู้ กระบวนการเหล่านี้ทำให้เกิดประสบการณ์จากการกระทำของตัวเอง ส่งผลให้การรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น แม้ว่าผู้เรียนจะประสบปัญหาขณะเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนก็จะพยายามใช้ปัญญาในการแก้ไขปัญหา สอดคล้องกับหลักการกระบวนการส่งผลกระทบของการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Bandura (1997: 116-161) ซึ่งกล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีผลต่อการเลือกกระทำพฤติกรรม โดยบุคคลจะเลือกกระทำในสถานการณ์ที่ตนเองเชื่อว่าสามารถกระทำได้ และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ตนเองเชื่อว่าไม่สามารถกระทำได้ บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของ

ตนเองสูง จะเลือกทำงานที่ทำหายและพัฒนาศักยภาพของตนเอง ส่วนบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ จะทำได้อย่างง่าย และพยายามหลีกเลี่ยงงานนั้น ดังนั้น ผู้เรียนกลุ่มทดลองจึงเลือกเรียนรู้และฝึกฝนสิ่งใหม่ที่ทำหาย และพัฒนาความสามารถของตน

2.2.3 การประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับในชั้นเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้และฝึกฝนด้วยตนเองนอกชั้นเรียนของผู้เรียน ในช่วงที่ 3 ทำให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสอดคล้องกับความสามารถจริงของตนเอง ส่งผลให้การกำหนดเป้าหมายในครั้งต่อไปมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ เพราะผู้เรียนใช้ความพยายามมากขึ้นในการกระทำเพื่อบรรลุเป้าหมายใหม่ที่ทำหาย ซึ่งสอดคล้องกับหลักการส่งผลกระทบของการรับรู้ความสามารถของตนเองในกระบวนการจูงใจของ Bandura (1997: 116-161) ซึ่งกล่าวว่า การตอบสนองจากการประเมินการกระทำของบุคคล ทำให้เกิดโครงสร้างทางปัญญาเกี่ยวกับแรงจูงใจและการชี้แนะให้บุคคลกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายที่ตนรับรู้

2.2.4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาจีนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแยกตามองค์ประกอบของความสามารถทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้านความเข้าใจ พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความสามารถด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ .05 แต่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถด้านการออกเสียงและด้านไวยากรณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ .05 ดังการอภิปรายผลต่อไปนี้

1) ประเด็นด้านคำศัพท์ การที่ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการพูดภาษาจีนในองค์ประกอบด้านคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังการทดลอง เนื่องจากกลุ่มทดลองได้รับการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นตอนของการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน ซึ่งการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองดังกล่าว มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม โดยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ West, Berry และ Powlishta (1983) ซึ่งพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการเพิ่มความทรงจำโดยตรง และมีผลต่อการเพิ่มขึ้นของข้อมูลในกระบวนการทางปัญญา ซึ่งส่งผลต่อการเพิ่มความทรงจำทางอ้อมด้วย นอกจากนี้ การเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียนเพิ่มเติมจากในชั้นเรียน ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนคำศัพท์เพื่อพัฒนาตนเองตามความสนใจและสอดคล้องกับบริบทชีวิตจริงของผู้เรียน การประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับหลังการเรียนรู้ในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนทราบถึงข้อบกพร่องและแนวทางในการพัฒนาตนเองนอกชั้นเรียน การเรียนรู้ดังกล่าวจึง

เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและตอบสนองการนำไปใช้ของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Biggs (1999: 12-13) ที่กล่าวว่า การสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้อย่างอิสระ และสามารถเลือกแนวทางที่เหมาะสมในการจัดการกับการเรียนของตน จะทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับข้อเสนอแนะในงานวิจัยของ 胡惠连(Hú Huilián, 2007) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนคำศัพท์ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่างๆ นอกเหนือจากการฝึกฝนในชั้นเรียน และควรให้ผู้เรียนฝึกฝนคำศัพท์ในรูปแบบที่หลากหลาย ให้กว้างขวางมากกว่าคำศัพท์ในบทเรียน โดยยึดความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ

2) ประเด็นด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การที่ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังการทดลอง เนื่องจากผู้เรียนกลุ่มทดลองได้ฝึกฝนการพูดภาษาจีนผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนทั้งการฝึกฝนกับผู้สอน ฝึกฝนด้วยตนเอง และฝึกเป็นคู่และเป็นกลุ่มกับเพื่อน รวมทั้งการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน โดยผลของการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียนและการฝึกฝนเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนตามความสนใจและความสามารถของตน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการพูดภาษาจีนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับกฎของการฝึกหัดตามทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซ้ำๆ กันหลายครั้ง (Hergenhahn and Olsen, 1993: 56-57) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ 赵玲 (Zhào Líng, 2007) ซึ่งพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลยุทธ์และได้เรียนรู้ด้วยตนเอง มีความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าและมีความสามารถในการพูดประโยคที่ซับซ้อนกว่ากลุ่มควบคุม

3) ประเด็นด้านความเข้าใจ การที่ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถด้านความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนกลุ่มทดลองได้ฝึกพูดโต้ตอบ และสื่อสารในบริบทเสมือนจริงทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ตลอดจนได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนในประเด็นความเข้าใจเชิงวัฒนธรรม อีกทั้งผู้เรียนกลุ่มนี้ยังได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม ซึ่งมีส่วนเสริมสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้เกิดการเชื่อมโยงความรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Ellis(1986: 13) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยการปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย เพราะผู้เรียนต้องใช้การคิดวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

4) ประเด็นด้านการออกเสียงและด้านไวยากรณ์ การที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันหลังการทดลอง เนื่องจากภาษาจีนมีความซับซ้อนของการวางอวัยวะการ

ออกเสียงในช่องปาก ซึ่งแตกต่างกับภาษาไทย จึงต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝนและแก้ไข ดังนั้นระยะเวลาในการทดลองเพียง 10 สัปดาห์จึงไม่เพียงพอในการพัฒนาให้การออกเสียงของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มถูกต้องสมบูรณ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ 陈娥 (Chén É, 2006) 刘尚林 (Liú Shànglín, 2008) และ 张志莹 (Zhāng Zhìyíng, 2008) ที่ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาของไทย ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ ที่ไม่มีหรือไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาไทย ปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยเวลาและความพยายามในการฝึกฝนของผู้เรียน ภายใต้คำชี้แนะของผู้สอนในการปรับตำแหน่งการวางอวัยวะการออกเสียงภายในปาก ส่วนประเด็นด้านไวยากรณ์ การที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันหลังการทดลอง เนื่องจากข้อจำกัดของเนื้อหาในรายวิชาภาษาจีน 1 ซึ่งไวยากรณ์เป็นไวยากรณ์แบบง่าย ไม่ซับซ้อน ดังนั้น จากการทดสอบความสามารถทางการพูดด้านไวยากรณ์ จึงไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง และเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต เนื่องจากการเรียนการสอนตามขั้นตอนของรูปแบบ ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองและเตรียมความพร้อมด้านกลยุทธ์ที่ใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน เมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และฝึกฝนในชั้นเรียน ผู้เรียนก็เต็มใจที่จะมีส่วนร่วมและมีโอกาสฝึกฝนในชั้นเรียนอย่างเท่าเทียมกัน อีกทั้งการเรียนรู้และฝึกฝนด้วยตนเองนอกชั้นเรียนยังช่วยเพิ่มโอกาสในการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนและพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองควบคู่กัน รวมทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับในช่วงที่ 1 และช่วงที่ 3 ของรูปแบบยังช่วยพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้เรียนให้สอดคล้องกับความสามารถจริง อันนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายในครั้งต่อไปที่เป็นไปได้มากขึ้น และมีความท้าทายยิ่งขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้

1.1 จากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน ที่มีขั้นตอนการประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนและเพื่อนหลังการเรียนการสอนในชั้นเรียน และการรับรู้หลังการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ซึ่งเป็นการสะท้อนการเรียนรู้ของผู้เรียนและให้กำลังใจผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง รวมทั้ง ทัศนคติทางและวิธีการในการพัฒนาตนเอง ดังนั้นขั้นตอนดังกล่าว จึงเป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญและเน้นย้ำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญเช่นกัน

1.2 จากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนในระยะแรก ที่มีผู้เรียนบางคนไม่ค่อยให้ความร่วมมือในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูด จากการสอบถามผู้เรียนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนพบว่า ผู้เรียนเหล่านั้นมีบุคลิกที่ไม่ชอบพูดอยู่แล้ว ดังนั้น ผู้สอนต้องกระตุ้นและอดทนที่จะให้กำลังใจ เสริมแรง และให้ประสบการณ์เชิงบวกแก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ กล้าที่จะปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดในที่สุด รวมทั้งแสดงให้เห็นว่า ผู้สอนเชื่อมั่นว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้ โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ผู้สอนต้องมีความพร้อมในการทุ่มเทเวลาเพื่อชี้แนะและให้ความช่วยเหลือผู้เรียน

1.3 จากการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบในระยะแรก ที่ผู้สอนไม่สามารถควบคุมการดำเนินกิจกรรมได้ตามที่กำหนดไว้ในแผนทั้งหมด ทำให้ได้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนครั้งต่อไปว่าการจัดทำแผนการเรียนการสอน ควรจะต้องมีแผนสำรองไว้เสมอ เช่น กรณีที่กิจกรรมแรกใช้เวลามากกว่าที่กำหนดไว้ในแผนมาก หากจะดำเนินกิจกรรมอื่นต่อไป อาจจะต้องตัดทอนบางขั้นตอนของกิจกรรม หรือเปลี่ยนไปใช้กิจกรรมอื่นที่ใช้เวลาน้อยกว่า แต่สามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้เช่นกัน

1.4 ควรมีการนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นการสร้างพฤติกรรมที่ดีในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

1.5 จากการนำรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเองไปทดลองใช้และได้ผลเป็นที่น่าพอใจ คือสามารถเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของผู้เรียนได้จริงรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าว จึงเป็นทางเลือกหนึ่งให้กับผู้สอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาและสามารถปรับใช้ได้กับบริบทที่แตกต่างกัน

เช่น การปรับเวลาที่เดิมในแผนการเรียนรู้กำหนดไว้ 4 ชั่วโมง ให้เป็นไปตามการจัดตารางเวลาของสถานศึกษา หรือตามความสามารถในการรับรู้ของผู้เรียน การปรับงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนไปเรียนรู้นอกชั้นเรียน อาจปรับให้มีระดับความยากง่ายตามความสามารถของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาและติดตามผลในระยะยาวของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น เพราะระยะเวลาในการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนในงานวิจัยครั้งนี้ อาจจะสั้นเกินไปกว่าที่จะพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้ครบองค์ประกอบทุกด้าน

2.1 ควรมีการศึกษาและติดตามผลในระยะยาวของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น เนื่องจากบางทักษะจำเป็นต้องใช้เวลามากในการพัฒนาและเห็นผลที่แตกต่าง

2.2 ควรมีการศึกษากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนนี้กับรายวิชาภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้น เพราะรูปแบบดังกล่าวน่าจะเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งต้องอาศัยความสามารถและทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และความมั่นใจในความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้

2.3 ควรมีการศึกษากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนนี้ โดยเพิ่มเติมวิธีการสอนด้านสัทศาสตร์ และเน้นการมอบหมายงานให้ผู้เรียนเรียนรู้และฝึกฝนด้านสัทศาสตร์ของภาษาจีน เนื่องจาก ผลจากการทดลองที่พบว่า หลังการทดลอง ผู้เรียนมีความสามารถด้านการออกเสียงไม่แตกต่างจากก่อนทดลอง

2.4 ควรมีการศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน โดยศึกษาตัวแปรอื่นที่อาจส่งผลต่อความสามารถทางการพูดภาษาจีน เช่น สาขาวิชาของผู้เรียน การแสดงออกด้านการพูดโดยทั่วไปของผู้เรียน งานอดิเรกของผู้เรียน เป็นต้น